

jest kříž, obnažením hlavy, postrádá rozsudek dostatečných zjištění, tak, že zrušovací soud v rozhodnutí ve věci samé vejíti nemůže.

Zmateční stížnost státního zastupitelství není sice odůvodněna, pokud vytyká rozsudku první stolice nesprávné právní posouzení proto, že neshledal dostatečného podkladu pro odsouzení obžalovaného Jana M-e v okolnosti, že tento byl, meškaje na hřbitově, opatřen holí (klackem). I kdyby bylo vyvratitelné, že obžalovaný M. obyčejně používal hole pro svou krátkozrakost, nelze nahlédnouti, jak by v pouhém držení hole v ruce shledáno býti mohlo nějaké neslušné chování, když se žádná strana nebylo tvrzeno, že obžalovaný hole jakýmkoli způsobem, ať již výhružným, aneb útočným, použil. Po stránce té nejsou proto vývody stížnosti vůbec způsobivé otřásti stanoviskem rozsudku. Za to odůvodněna jest zmateční stížnost potud, pokud soud zamítl návrh veřejného obžalobce na výslech dalších svědků o tom, že též obžalovaný M. stejně jako ostatní obžalovaní, opomenul za okolností, v odstavci prvním uvedených, smeknouti pokrývku hlavy, když pohřební průvod těsně vedle něho šel. Když soud neshledával přesnou výpověď jediného, jím samým věrohodným označeného svědka Josefa Ch-a k usvědčení M-ovu postačitelnou, nesměl bez porušení zásady §u 3 tr. ř. odmítnouti návrh veřejného obžalobce, aby vyslechnuti byli další svědci, kteří měli jako přímní svědci činu výpověď Ch-ovu podepřít. Bylo proto v tomto směru i odůvodněné stížnosti státního zastupitelství vyhověno.

Čís. 1660.

Přečin §u 486 čís. 2 tr. zák. jest dokonán, jakmile dlužník, jsa si vědom své platební neschopnosti, předsevezme nebo opomene předsevzítí některý z prostředků v čís. 2 §u 486 tr. zák. vypočtených. Dodatečným zahájením vyrovnacího řízení neodčiní se nastalá trestnost ani, když věřitelé na vyrovnání přistoupili.

Dlužník musí při uvažování o své platební schopnosti a při sestavování stavu jmění přihlížeti i k dlužným daním.

Trestnost není tu odvislá od předložení, nýbrž od neschopnosti k placení.

(Rozh. ze dne 6. června 1924, Zm I 76/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 7. prosince 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem úpadku z nedbalosti podle §u 486 čís. 2 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se nejprve důvodu zmatečnosti čís. 9 b) §u 281 tr. ř., uplatňujíc, že jednání obžalovaného stalo se beztrestným. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný dne 1. února 1923 po té, když se stal insolventním, podal u obchodního soudu návrh na zavedení vyrovnacího řízení, dále že na vyrovnání to věřitelé přistoupili a že bylo soudem potvrzeno. Jelikož obžalovaný po nastalé neschopnosti k placení

vzhledem k tomuto vyrovnávacímu řízení a vzhledem k tomu, že věřitelé se s ním vyrovnali, vedl obchod dále, nastala prý vyrovnáním pro něho beztrestnost, pročez nelze pokračování v nákupu a prodeji zboží, v placení věřitelům atd., krátce v dalším obchodování — přes to, že byl insolventním — podřaditi pod § 486 tr. zák., dle něhož byl odsouzen. Vyrovnáním nahradil prý dle svých sil škodu věřitelům, tito se kvotou úplně a dobrovolně uspokojili, a nemůže tudíž o poškození jich subjektivně býti řeči. Zodpovědným za to, že vyrovnání včas neohlásil, byl by obžalovaný jen tehdy, kdyby byli věřitelé na vyrovnání nepřistoupili. Stížnost jest bezdůvodna. Předně dlužno poukázati na to, že obžalovaný podal sice dne 1. února 1923 návrh na zavedení vyrovnávacího řízení, návrh ten však vzal dne 26. února 1923 zase zpět a že dne 15. března 1923 podal novou žádost, na jejímž základě teprve vyrovnací řízení bylo provedeno. Dále dlužno stížnost odkázati na zjištění rozsudku, dle nichž obžalovaný o své platební neschopnosti měl vědomost již v listopadu a prosinci 1922 a přes to obchodoval dále a jmenovitě v těchto měsících činil další a větší objednávky a dluhy a objednávky ty již úhrady nedošly. Toto jednání zakládá plně skutkovou podstatu přečinu podle §u 486 čís. 2 tr. zák., jehož se zejména dopouští, kdo z nedbalosti své věřitele neb jich část tím poškodí, že věda, že je neschopen platiti, nové dluhy činí a splácí a vyrovnací řízení neb zahájení úpadku včas nenavrhne. Znění, smysl a účel tohoto zákonného ustanovení neskýtá podkladu pro výklad zmateční stížnosti. Neboť trestný čin jest dokonán, jakmile dlužník, jsa si vědom platební neschopnosti, předsevzme neb opomene předsevzítí některý z prostředků v čís. 2 §u 486 tr. z. vypočtených, majících v zápětí poškození věřitelů. Již tím tedy, že obžalovaný nové objednávky, tudíž dluhy činil, pokud se týče splácel, ač si byl plně vědom neschopnosti platební, dopustil se onoho přečinu, právě tak, jako tím, že nepodal návrhu na zahájení vyrovnacího řízení nebo vyhlášení úpadku ihned, jakmile nabyl vědomosti o své neschopnosti k placení. Okolnost, že teprve několik měsíců po seznání platební neschopnosti bylo vyrovnací řízení zahájeno a skončilo vyrovnáním, nemůže nastalou již trestnost odčiniti a nelze zejména v zákoně nalézti opory pro náhled, že trestní zodpovědnost pro nevčasné navrhnutí vyrovnacího řízení nastává pro obžalovaného teprve tehdy, když věřitelé na vyrovnání nepřistoupili. Zákon shledává v prostředcích, v čís. 2 §u 486 tr. zák. vypočtených, příčiny, které mají v zápětí poškození věřitelů, a stojí na stanovisku, že by poškození vůbec nebo aspoň v takové míře nebylo nastalo, kdyby dlužník ihned od okamžiku, co seznal neschopnost platební, zdržel se počinů v zákoně zakázaných, zachoval postup, tam přikázaný. Pro projednávaný případ zjišťuje rozsudek též příčinnou souvislost mezi jednáním obžalovaného a poškozením věřitelů, tak že jsou splněny všechny předpoklady přečinu podle §u 486 čís. 2 tr. zák. jak v objektivním, tak v subjektivním směru. Důvod zmatečnosti čís. 9 b) §u 281 tr. ř. není proto dán.

Dle čís. 5 §u 281 tr. ř. vytýká stížnost nejasnost, neúplnost a neodůvodněnost výroku soudu o rozhodných okolnostech, zda obžalovaný úpadek zavinil. Stížnost míní, že nebyl náležitě zjištěn schodek, jenž by odsouzení obžalovaného pro úpadek mohl odůvodniti. V tomto ohledu

uplatňuje stížnost předně, že od pasiv dlužno kromě příbuzenských pohledávek (38.863 Kč) odečísti také přihlášené daně 26.900 Kč, ježto prý tyto nejsou pohledávkami obchodními, za které by musil obžalovaný zodpovídati. Stížnost je na omylu. Nemůže býti pochybnosti o tom, že stav a zejména výše daní může vykonávati vliv na platební schopnost dlužníka, že tento, uvažuje o své schopnosti platební, nesmí daně nechat mimo zřetel a že není zákonného podkladu pro to, by se při sestavování stavu jmění k daním nepřihlíželo. To tím méně, když v §u 2 vyrovnávacího řízení nařízený seznam jmění má obsahovati všechny dluhy bez rozdílu a když daně náležejí k pohledávkám, k nimž při rozvrhu a příkazování podstaty dlužno míti zření (§ 23 vyr. ř.). Nesprávným je též náhled stížnosti, že do aktiv měla se započítati nákupní cena 25.000 Kč za 25.000 lahví. Neboť obžalovaný udal v seznamu jmění, že lahve ty nemají toho času žádné ceny. Není důvodu, by se o správnosti tohoto údaje pochybovalo, když obžalovanému nelze odepříti znalost jeho poměrů, když pro ocenění jmění je směrodatnou doba podání návrhu na zahájení vyrovnávacího řízení a když učinil údaj ten hledě k ustanovení §u 2 (5) vyrovnávacího řízení, příkazujícím, že dlužník má nabídnouti vyjevovací přísahu, že jeho údaje o stavu aktiv a pasiv jsou správné a úplné a že ze svého jmění ničeho nezamlčel. K tomu přistupuje, že údaje obžalovaného uznal správnými i vyrovnávací správce. Vůči tomu pozbývá též půdy poukaz stížnosti, že obžalovaný byl oprávněn oceniti zásoby o 30% výše, totiž dle ceny nákupní. Konečně vytýká stížnost, že dle stavu pohledávek nebyly v plném počtu započítány dubiosní pohledávky obžalovaného. Stížnost má proti sobě obsah rozsudku, dle něhož byly obžalovanému čítány k dobru všechny pohledávky tak, jak on sám je udává, ač plně prokázanými býti se nejeví. Těmito vývody snaží se stížnost dokázati, že schodek není tak vysokým, jak jej vypočetl soud (85.350 Kč), nýbrž činí pouze asi 19.000 Kč. Leč stížnost přehlíží, že ustanovení §u 486 čís. 2 tr. zák. nečiní trestnost odvislou od předlužení, nýbrž od neschopnosti platební, která tu může býti i při menším stupni zadlužení, ba i bez předlužení.

Čís. 1661.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Skutková podstata §u 1 zákona nevyžaduje, by úmysl pachatelův čelil přímo k tomu, by věřiteli vymožení jeho pohledávky vůbec bylo znemožněno; stačí úmysl, zmařiti úplně nebo částečně uspokojení věřitele tou cestou, již se ho domáhal.

Nespadá sem pouhé odstranění věci, k níž má třetí osoba právo, jež činí provedení exekuce nepřijatelným (§ 37 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 11. června 1924, Zm I 129/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 17. ledna 1924, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinou přečinem spoluviny na maření exekuce podle §u 5 tr. zák. a §u 1